

Ο Μητροπολίτης Σιγκαπούρης Κωνσταντίνος σε μια εκ βαθέων συζήτηση στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»

/ [Ενορίες](#)

Στη ζωή μας καλό είναι να βάζουμε στόχους, να ονειρευόμαστε, να προσπαθούμε για τους στόχους μας, να κοπιάζουμε, αλλά τον τελευταίο λόγο να τον αφήνουμε στον Θεό. Αν ο Θεός θέλει να φέρει τους στόχους μας, πάρα πολύ καλά. Αν θέλει να μας φέρει σε άλλους στόχους, είναι ακόμα καλύτερα

• του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς και στο

πλαίσιο του προγράμματος [«ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»](#), την Δευτέρα 2 Οκτωβρίου, ο Εκπαιδευτικός κ. **Κώστας Ζουρδός**, φιλοξένησε τον Σεβασμιώτατο **Μητροπολίτη Σιγκαπούρης και Ν. Ασίας κ. Κωνσταντίνο**, σε μια «εκβαθέων» συζήτηση:

Η συζήτηση με τον Σεβασμιώτατο ξεκίνησε σε προσωπικούς τόνους, κάτι που ήταν πολύ φυσικό, αφού γεννήθηκε και μεγάλωσε στον Πειραιά και από την παιδική του ηλικία συμμετείχε στη ζωή της Μητροπόλεως Πειραιώς και ιδιαίτερα της Ενορίας της Ευαγγελιστρίας, την οποία διακόνησε ως λαϊκός.

Έτσι, ήταν αναμενόμενο να αναφερθεί στα παιδικά του χρόνια, την σχέση του με τους γονείς του, την εφηβεία και τα νεανικά όνειρα, και βέβαια την κλήση του στην ιερωσύνη, δεδομένου ότι μαζί με τον αδερφό του, Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χονγκ Κονγκ και Νοτιοανατολικής Ασίας κ. Νεκτάριο, αποτελούν την τέταρτη γενιά κληρικών στο οικογενειακό τους περιβάλλον.

Κι όπως ανέφερε χαρακτηριστικά:

«Στη ζωή μας καλό είναι να βάζουμε στόχους, να ονειρευόμαστε, να προσπαθούμε για τους στόχους μας, να κοπιάζουμε, αλλά τον τελευταίο λόγο να τον αφήνουμε στον Θεό. Αν ο Θεός θέλει να φέρει τους στόχους μας, πάρα πολύ καλά. Αν θέλει να μας φέρει σε άλλους στόχους, είναι ακόμα καλύτερα.»

Στη συνέχεια, η συζήτηση πέρασε σε θέματα γενικότερου ενδιαφέροντος, με πρώτο σταθμό όσα αφορούν και απασχολούν την οικογένεια στην εποχή μας και τον λόγο της Εκκλησίας στα σύγχρονα προβλήματα που αναφέρονται στην οικογενειακή ζωή.

Πρέπει να αναλογιστούμε, επεσήμανε ο Σεβασμιώτατος, ότι η Εκκλησία του Χριστού είναι 2.000 χρόνια και ο Θεός έχει δώσει λύσεις για όλα αυτά. Η Εκκλησία έχει τις απαντήσεις κι έχει και τον τρόπο για να αντιμετωπίσει τα προβλήματα που εμφανίζονται σε κάθε εποχή και σήμερα.

Με αφορμή περιστατικά που αναφέρονται στην αυτοκτονία νέων ανθρώπων, αλλά ακόμη και ηλικιωμένων, τέθηκε το ερώτημα αν η Εκκλησία είναι απύσχα από την καθημερινότητα των ανθρώπων και δεν τους έχει δείξει αυτό που πραγματικά είναι.

Ο Σεβασμιώτατος απάντησε, πως αν η Εκκλησία είμαστε όλοι μας, τότε είμαστε απόντες. Το θέμα των αυτοκτονιών και της κατάθλιψης είναι ένα παγκόσμιο και τεράστιο ζήτημα που θα έχουμε να το αντιμετωπίσουμε τις επόμενες δεκαετίες.

«Όταν βγάζεις τον Θεό από τη ζωή σου, δεν έχεις ελπίδα και αυτό είναι πρόβλημα. Η ζωή είναι δώρο, το πώς θα διαχειριστείς το δώρο είναι δικό σου. Όταν έχεις ένα δώρο που δεν του βάλεις περιτύλιγμα, που το περιτύλιγμα είναι ο Χριστός και η Εκκλησία, αισθάνεσαι ότι αυτό σου είναι άχρηστο και δεν το χρειάζεσαι. Κάθε

αυτοκτονία και κάθε κατάθλιψη, μας αφορά όλους, είμαστε όλοι συνυπεύθυνοι».

Σχετικά με το μάθημα των θρησκευτικών, για το οποίο ερωτήθηκε ο Σεβασμιώτατος, απάντησε πως αν θεωρούμε ότι η εκπαίδευση πρέπει να είναι γενική, τότε το μάθημα των θρησκευτικών είναι ένα κομμάτι το οποίο μας αφορά.

Διότι σαν ολοκληρωμένοι άνθρωποι που χρειαζόμαστε όλα τα μαθήματα, χρειαζόμαστε να ξέρουμε κι αυτό το κομμάτι. Ενώ η εποχή μας δεν κάνει σημαντικό το να πιστεύεις κάπου, όμως είναι σημαντικό γιατί δίνει ασφάλεια σε ένα παιδί να ξέρει εάν μπορεί να έχει προσωπική σχέση με τον Θεό.

Στην εποχή μας υπάρχει ένας προβληματισμός αναφορικά με την τεχνητή νοημοσύνη και πόσο κακό μπορεί να κάνει στην Εκκλησία. Ερωτηθείς σχετικά αν υπάρχει τέτοιο ενδεχόμενο, ο Σεβασμιώτατος αναρωτήθηκε γιατί φοβόμαστε ότι «ο Θεός το καράβι Του δεν θα το πάει μπροστά; Δικό Του δεν είναι; Γιατί θεωρούμε ότι είμαστε πιο σοφοί από τον Θεό; Αφού στο έλεος και την αγάπη Του είμαστε. Άφησε ποτέ την Εκκλησία Του ο Θεός;».

Ο χριστιανός έχει την χαρά της Αναστάσεως, ακόμα και στα δύσκολα, τόνισε.

Κάνουμε εδώ ένα ταξίδι, να ευχαριστήσουμε τον Θεό για το δώρο της ζωής που μας έδωσε, να προετοιμαστούμε, να Τον γνωρίσουμε όσο μας επιτρέπει κι όσο θέλουμε κι εμείς να είμαστε κοντά Του και στη συνέχεια πια να είμαστε μαζί Του.

Συνεχίζοντας την συζήτηση, και δεδομένου ότι σήμερα οι νέοι κυρίως έχουν πολλά μέσα επικοινωνίας αλλά όχι ουσιαστική επικοινωνία, ο Σεβασμιώτατος ερωτήθηκε αν η Εκκλησία έχει τρόπο στη ζωή να επικοινωνήσει με τους νέους. Σε αυτό το σημείο παρατήρησε, πως κατ' οικονομία φυσικά θα χρησιμοποιήσει ορισμένα από τα τεχνολογικά επιτεύγματα γιατί είναι αναγκαία, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι αυτός πρέπει να είναι ο κανόνας. Ταυτόχρονα όμως τόνισε πως η Εκκλησία δεν έχει το λόγο που θα έπρεπε στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και το διαδίκτυο.

Πλέον η συζήτηση έφτασε καταληκτικά στην ιεραποστολή αφού ο Σεβασμιώτατος βρίσκεται στην Ασία για περισσότερα από 20 χρόνια και διακονεί μία ιεραποστολική Μητρόπολη. Σημείωσε καταρχήν ότι ιεραποστολή δεν σημαίνει μόνο το να πάει κάποιος σε μια απόμακρη περιοχή να μιλήσει για τον Χριστό, αλλά σημαίνει και καθημερινές πράξεις αγάπης και διακριτικής προσφοράς.

«Θα πας εκεί που θα σου επιτρέψει ο Χριστός και με τους όρους που θέλει Εκείνος. Και όταν θα βάλεις, σε αυτό που αποκαλούμε εξωτερική ιεραποστολή, το δικό σου στόχο και το δικό σου θέλημα, δεν καταφέρνεις τίποτα.»